ירדן. וכן שמר נהרות ומגן זה על יד הירדן היה יושב: במה שנתן נתן. תימה כו' [במרע] (ב"ק דף קיח.) קמט גגב וגזלן הוי יאוש מעלים:

מוון. ומחוקה נעלה הימנו ומעיקרא יליף ומיתלף: שטף נהר קורין. נהר קורייו עציו ואבניו. ר"ג מס מיתקנו המעלים הכי משטף מלו שלו ול"ל למיימי מיכול להגיל נקל מס נתוף בשעת שמיפה למי שלו הכי הוה כמוון של מתנה. הא וכן ירדן שנטל מזה ונתן לזה מה שנטל נטל ומה שנתן נתן בשלמא גזלן וירדן דקא חזי לדהו ומיאש אלא גבי מי קא חזי ליה דמיאש תרומה רב פפא בלסטים גזלן תר"ש שטף נהר קורין עציו ואבניו ונתנו בתוך שדה חבירו הרי אלו שלו מפני שנתיאשו הבעלים הא סתמא לא הבא במאי עסקינן כשיכולין להציל אי הכי אימא סיפא אם היו הבעלים מרדפין אחריהם וחיב להחזיר אי ביכולין להציל מאי אריא מרדפין אפילו אין מרדפין ומי הבא במאי עסקינן ביכולין להציל אין מתיאשים לפי שכך דרך הגזלן על ידי הדחק אי אייאוש מיאש ת"ש מרעת תרומתו תרומה הרי שירד לתוך שדה חבירו וליקט ותרם שלא ברשות אם חושש משום גזל אין תרומתו תרומה ואם לאו תרומתו תרומה ומנין הוא יודע אם חושש משום גזל ואם לאו הרי שבא בעל הבית ומצאו וא"ר לו כלך אצל יפות ואם נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה ואם לאו אינה תרומה ומי אמר ר' יוחנן גזל שנתייאשו הבעלים ממנו מותר והתניא גזל שנתייאשו הבעלים ממנו אסור לחזור ולגזלו עד שיחזיר לבעלים הראשונים ואם נתייאשו הבעלים מן הגזלן אסור לחזור ולגזלו עד שיחזיר לבעלים הראשונים ואם נתייאשו הבעלים מן הגזלן מותר

כב: אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

יב א מי' פ"ק מהלכות טוען ומסלק ה"ב סמ"ג עשין כה ג"ח ב:
ופ"ב מהלכות גזילה ואבידה ה"ב:
ב ב מי' פ"ק מהלכות גזילה ואבידה ה"ב ועשין ג"ג ולעיל ג"ל מהלכות גזילה ואבידה ה"ב:
מצוה עשין מה מהל"מ ה"ט:
מי' מצוה פרקה ז:
בא ג ד מי' פרק"י מהלכות גזילה ואבידה ה"ב סמ"ג עשין מה מהל"מ ה"ט:
נזק פרקה ה:
נב ה מי' שם ס"ג ה"ב:
נג ו מי' שם:
נד ז ד מי' שם ה"ב:
ושי"ג הלי ה סמ"ג עשין מה מהל"מ ה"ט:
נזק פרקה ו:

רבינו חנאל

גמ' ביתי' קנים. כיון שנח דף קנ"ט ע"ב מוכ' ד"ה והלכתא. שם יתבי דלאו בני מחילה. עיין כ"ב דף קמג ע"ב תוס' ד"ה ואם. תוס' ד"ה מי אי דילמא כרי אף קמוה. עיין תוספות כתובות פ"ד סימן כ"ב:

א) וְכֵן הַמְּצִיאָה לְחַבְרוֹ וְכֵן הַמְּצִיאָה לְשֻׁלְחָנוֹ וְכֵן הַמְּצִיאָה לְבָל אֲבֵדַת אֶחָיו אֲשֶׁר הֹאבֵד מֵהֶם וּמְצָאתָה לֹא תוּכַל לְהִתְעַלֵּם:
ודברים כב, ג:

תחם כורדים פסא"ב ובבי' דמגמ' קרייה מפקה דמיין כי יהן וכ"ה ממש ופ"ב דמפקה מעלמא כוס דפקיל עלה ומפקי לה מיניה. בפסחים (קיג:) ובגיטין (ז:).

(ה) ר"ח ד"ה נכה מהכן יהו שם בו סימן: (ו) תוס' ד"ה פקוחא ור' יהודה פטור מן:

[א] גמ' דאיכא בה. נ"ב ממש ממקומו. תפא"ל שלא פירש. מ"מ: [ב] תוס' ד"ה ברבתא בה. נ"ב שם התוכים כתב כן בקפיד ומקף בי שהיו לפניו שלא מצו: